

Hitela je. Bala se je, da jo groza ne dohiti. Hotela je ubežati, ubežati kamorkoli... Niti ena misel jo ni več mučila, razen te misli.

Tisti hip je zopet zagrnila čudna tema njeno zavest. Ogromen krog, ki je bil še nerazločen, se je zopet ožil in jo je hotel potisniti v sredo. Bile so podgane, ogromne, žive, kakor množica mravelj. Le v globini je bila pot prosta, le todi je bilo mogoče uteči.

Z vzklikom je prevrnila stolico in planila v globino. Krog, ki je pritiskal nanjo, se je v hipu raztrgal in razbežal. Prsti so jo stisnili za vrat in polagoma popustili... Tedaj je začelo vse nekaj drugega, nepopisnega... — — —

Kaj hočete, ljudje? Čemu trkate neutrudno na vrata stanovanja, ki se že drugi dan niso odprla? Ali res že zaudarja smrad po gnijočem mesu skozi ključavnico? Ali vohate dramo, ki ste jo vi zaplodili in bi radi še enkrat, še zadnjikrat napasli svoje poglede?

Čemu ste ostrmeli, ko so padla vrata? Čemu zmajuješ z glavo, komisija in pačiš obraz, orožnik? Tu ni treba ničesar več. Tu ležita morilec in umorjenec, sodnik in priča, orožnik in odvetnik. Sama sta dopolnila zakone, ki jih nista postavila sama, bolje kot bi jih bili dopolnili vi, ki ste jih postavili. Dajte jima mir! Pokopljite ju!

»SOLNCE, SOLNCE!«

KSAVER MEŠKO.

Bival sem nekaj tednov v kopališču. Po opravkih sem zašel nekega dne v rodbino, znano mi do tedaj le površno.

Ko sem vstopil, sem videl pri stranski mizici, povsem v kotu, drobno, nežno dekletce, sedeče sključeno nad knjigami. Toliko da je napol obrnila glavico, ko sem vstopil, pa se je spet zatopila v delo: pisala je računsko nalogo, ne brigajoča se za nas in naše pogovore.

Že nekaj dni je dežilo. Vse, priroda in ljudje, je bilo zaspano in žalostno, kakor je pač navadno ob več zaporednih neprijaznih in deževnih dnevih v prvi jeseni. Ves dan, še celo zdaj med pogovorom, smo hrepeneče pogledovali ven na nebo,

v težkem pričakovanju: »Kdaj se zjasni, kdaj postane lepo?«

In res, tekom pogovora se je mračna soba razsvetljevala. In nenadoma je bilo, kakor bi kdo vrgel skozi okno v sobo polno prgišče zlata.

»Mama, solnce, solnce!« je planilo dekletce od mize.

Umolknilo smo, vsi se zagledali vanjo. Ves drobni beli obraz ji je žarel v radosti, velike sive oči so sevale, ko je, solnčnim žarkom sledeča, zastrmela skozi okno proti velikemu diamantu, ki je nenadoma zažarel med temnim okvirom oblakov nad gozdom ob dolini.

Tako toplo je bilo to nenadno otroško veselje, da sta se njega toplota in soj razlila še na nas: vsi smo se nasmehnili, vseh oči so zasevale v topli radosti.

Večkrat in rad se spominjam tega nezatnega, a lepega dogodka. In si pravim z radostjo: »Kako malo je treba za srečo čistega otroškega srca!« In z otožnostjo: »Ko bi bila naša srca kakor srce tega otroka, koliko več sreče bi bilo v nas, koliko več solnca in toplote krog nas!«

SEJALCI V JESENSKI SVETLOBI.

TONE SELIŠKAR.

Ravan, položena ob reki, razprostrta do
obzornih gora,
v jesenskih meglah blatna in žalostna,
v jesenskem solncu razparana
v brazde trepetajočega mesa.

Topoli ob stezah, visoki, goli, v vetrovih
zasločeni,
v jesenskem polmraku žalujoči maliki,
v jesenski praznosti veliki
čuvarji odprtega srca.

Sejaleci v pokrajini: Oči v zrnje in v trepet
toplega duha,
v alegorijo življenja verno zamaknjeni,
z vonjavo večnosti navdahnjeni —
srce v srce.

Solnce ob zemlji še meče ljubezen v te
silne ljudi:

V jesenskem večeru so razsipajoči,
edini pesem iz sebe pojoči:
v zatonu solnca temne.